

Prædiken til Alle helgens dag, søndag den 7. november
2021, Matt. 5,1-12
Af Søren Kristoffersen

Salmer: 402 Den signede dag med fryd vi ser, 747 Lysets engel går med glans, 571 Den store hvide flok vi se, 396 Min mund og mit hjerte og 787 Du, som har tændt millioner af stjerner

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da Jesus så skarerne, gik han op på bjerget og satte sig, og hans disciple kom hen til ham. Og han tog til orde og lærte dem: »Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden. Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn. Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.« Matthæusevangeliet 5,1-12

"Enhver er salig i sin tro!"

Er det ikke sådan, vi ynder at sige?

Det lyder jo så imødekommende og tolerant. Men oversat til moderne dansk kunne man lige så godt sige: *"Enhver er mangelig i sin egen tro!"* For det er jo nærmest det, vi mener. At vi endelig ikke må gå for tæt på hinanden med det vi tror på. Og at vi i realiteten ikke behøver at flytte os en millimeter ud af det sted, hvor vi står.

Fordi jeg har ret til at have *min* tro!

Og så behøver jeg ikke fatte interesse for eller på nogen måde åbne mig for andres tro eller livsindstilling.

På sin vis er det jo rigtig nok.

Dette med, at vi ikke skal forsøge at pådutte andre mennesker vores egen tro. For ikke to mennesker er ens, og derfor er de briller, vi ser på tilværelsen igennem, også forskellige fra person til person.

Men det betyder vel ikke nødvendigvis, at vi ikke må udveksle livssyn og diskutere og dele med hinanden, hvad vi tror på. Hvorfor behøver vi at være så berøringsangste lige på netop det punkt?

Er det, som vi tror på og holder for sandt, ikke en vigtig del af det, som vi repræsenterer og står for som individer? Og vil vi ikke gerne have andre mennesker, dem vi omgås til hverdag, til at se os som dem, vi er, eller sådan som vi ser os selv?

Hvis vi skal tage hinanden alvorligt – og det skal vi vel som mennesker - må vi også tillade os at grave et spadestik dybere

hos hinanden end spørgsmålene om, hvad vi laver, hvor meget vi tjener, og hvor den næste ferierejse går henad.

Kan vi ikke blive enige om, at hvert menneske er et mysterium i sig selv. En unik blanding af *krop, sjæl og ånd*, sammensat på sin helt egen specielle måde. Og vi skylder faktisk hinanden at tage højde for alle tre dele. At nærme os alle tre dele af hinandens liv og se dem som fuldgældige aspekter af det at være menneske. Ellers snyder vi både os selv og hinanden. Krop, psyke og ånd griber ind i hinanden og betinger hinanden. Og hvis vi skal følge kristendommens tanke, så findes der ingenting uden Ånden, Guds ånd, der ifølge Bibelens indledende kapitler har taget bolig i menneskene, i hvert eneste menneske på jorden, og på den måde har helliggjort os og gjort os til templer – eller smeltedigler - for Guds livgivende kærlighed. Det er da stort at kunne tænke sådan om vort liv!

Lige netop af den grund kan der ligge en fare i udsagnet: *"Enhver er salig i sin tro!"* For den tankegang kan i sin yderste konsekvens medføre, at man tror, man selv er Gud eller har magt som en gud. At man som menneske har ret til at skalte og valte med andre menneskers liv. Hvor man faktisk op igennem historien har tiltaget sig retten til at bestemme over liv og død, lige fra romertidens kejserdyrkelse over middelalderkirkens kætterjagt - og til nutidens religiøse fanatikere, der gennem terror søger at undergrave vores vestlige demokratiske samfund, funderet på friheden til selv at vælge, hvad vi tror på og hvordan vi ønsker at indrette vores liv. Vi mennesker er underlagt forgængelighedens vilkår. Vi skal alle dø engang. Det er faktisk det eneste helt sikre i vores

tilværelse. Og her er vi alle i samme båd. Det alene burde fortælle os, at vi ikke behøver at være noget, som vi ikke er. Vi er hverken udødelige eller guder.

Men heldigvis kan mindre også gøre det. At være menneske betyder nemlig ifølge Bibelen at være i samspil med livets største og mægtigste kraft hele tiden, netop pga. den ånd, som lever i os, og som vi har fået fra Gud.

Hvert menneske bliver dermed et billede på og en repræsentant for Guds skaberkraft og for hans kærlighed til alt levende her på jorden.

Hvis vi indser det både med forstanden og med hjertet, så er der ikke længere nogen tvivl om, at vort liv – hvert menneskeliv på jorden – har en retning og en mening, som rækker ud over, hvad vi selv udretter og hvad vi selv på et givent tidspunkt går rundt og synes om dette eller hint. Så er vi nemlig bundet op på noget meget større, som er med til at gøre vort liv større, ikke mindre.

Det fællesskab med Gud omkring den livsild, der brænder i os - og mellem os og Gud -og mellem os og vore medmennesker - dét er dels en *gave* i form af kærligheden, vi møder, og en *opgave* i form af næstekærlighedsbudet, formuleret af Jesus selv: *Elsk din næste som dig selv!*

Det indebærer, at vi aldrig kan stille os tilfredse med os selv og livet, så vi kan sige: Nu har jeg gjort min del. Nu vil jeg have lov til bare at være salig i min tro!

Hvis vi lytter ordentligt til Jesu ord i dagens tekst, så er det at være *salig* ikke det samme som ubekymret levevis eller at leve sit liv i ubegrænset frihed og uafhængighed.

Det har heller ikke noget at gøre med, hvad vi har gjort os fortjent til. Som når vi en sommerdag i kolonihaven hæver glasset og selvtilfredse udbryder: ”Hvad har vi dog gjort, siden vi skal have det så godt!”

Nej, beklager! Salig betyder i Jesu udlægning noget helt andet. Det har at gøre med menneskets sans for at leve i sandhed og ærlighed, som når Jesus siger: Salige er de rene af hjertet.

Det har noget at gøre med at erkende sin grundlæggende afhængighed af Gud, som når han siger: Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres.

Og det har noget at gøre med at stræbe efter at leve Guds kærlighed til os ud i livet blandt andre mennesker og være villig til at betale den pris det koster i form af tab og sorg, når ens nærmeste dør.

For om nogen så kender Jesus til *kærlighedens pris*. For Jesu eget vedkommende er prisen døden på et kors. For os almindelige dødelige er prisen for at elske *sorgen* over at miste en elsket, eller i andre tilfælde er det forfølgelse pga. ens tro.

Så nej, salighed har intet med ydre frihed at gøre, men med indre frihed til at høre til og høre Guds stemme, som fortæller os, at vi aldrig er alene, hverken i livet eller i døden. Mens vi lever, er samvittighedens stemme Gud, der vejleder os. Og når vi vælger den vej, Gud anviser os at gå, følger saligheden fra Gud med. Hverken mere eller mindre. Amen!